

Główne osie widokowe z pierwotnego podziału dzielą park na cztery mniej więcej równe części, w układzie północ-południe, wschód – zachód. Trzy z nich wypełnia drzewostan (90-150 lat) złożony z klonów, dębów, lip, jesionów, wiązów i buka. Główna oś widokowa biegła z pałacu w stronę południową. Kwatera w części północno-zachodniej była wypełniona stosunkowo zwartym drzewostanem, ale wprowadzono tu w części wydzielenie stanowiące kiedyś ogród warzywny, a obecnie budynek mieszkalny wraz z działką przydomową i ogrodzeniem. Kwatera w części północno-wschodniej również została zniekształcona po wprowadzeniu budynków mieszkalnych i gospodarczych oraz ogrody warzywnego, obecnie nieużytkowanego. Drzewa wzdłuż granicy dawnego ogrodu tworzą dość zwarty ciąg, biegnący w kierunku południowym. Natomiast dawna polana biegnąca w kierunku południowym od pałacu, między kwaterą północno-zachodnią, a północno-wschodnią została zatarta głównie przez samosiewy. Kwatera w części południowo-wschodniej tylko częściowo pokryta jest drzewostanem. Była tam dawniej łąka, boisko z pojedynczymi gatunkami drzew jak lipa, jesion i dąb. Obecnie znaczna część łąki zarosła samosiewami, podobnie jak część polany widokowej w kwaterze południowo-zachodniej.

Park w pierwotnym założeniu posiadał liczne polany widokowe, które podkreślały jego walory krajobrazowe. Ślady kompozycyjne wskazują, że na polanach tych umiejscowiono w formie soliterów pojedynczo najciekawsze gatunki drzew takich jak: buk czerwony, jesion klonolistny itp. Obecnie praktycznie wszystkie polany uległy zatartciu, czy to przez samosiewy czy przez nasadzenia grabem. Jedyne pozostałości polany widokowej występują w części południowej. Natomiast odwrotna sytuacja występuje przy południowej granicy parku, gdzie zostały usunięte głogi, prawdopodobnie w złym stanie zdrowotnym i zamierające, podobnie jak ciąg krzewów, które prawdopodobnie zamykały oś widokową biegnącą od dworu.

W ciągu ostatnich lat układ kompozycyjny parku został częściowo zatarty na skutek wydzieleni i zagospodarowania części parku niezgodnie z przeznaczeniem (ogródki, boisko, plac zabaw), a także niekontrolowanych nasadzeń i samosiewów na większości polan widokowych. Jednakże pomimo dużych zaniedbań w pielęgnacji i wprowadzeniu przypadkowych nasadzeń i elementów park posiada jeszcze znaczne walory kompozycyjne i użytkowe, które należałoby przywrócić.

3. Charakterystyka przyrodnicza parku

3.1. Warunki siedliskowe

Obszar opracowania leży na granicy dwóch makroregionów: Niziny Śląskiej (mezoregion Równiny Namysłowskiej) oraz Niziny Południowowielkopolskiej (mezoregion Wysoczyzny Wieruszowskiej). Ukształtowanie terenu parku i jego otoczenia jest płaskie, z niewielkim spadkiem w kierunku południowym. Średnia wysokość nad poziomem morza to 177,5 m.

Podłoże budują tu osady lodowcowe reprezentowane przez dwa poziomy gliny zwałowej zlodowacenia środkowopolskiego, na których wykształciły się żyzne gleby pseudobielicowe. Są to gleby pszenno-buraczane i żytnie bardzo dobre i dobre, głównie III i IV klasy bonitacyjnej. Występuje tu stosunkowo wysoki poziom wód gruntowych, szczególnie w środkowej części parku, ok. 1,5 - 2 m ppt.